

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/46/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516010563
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1516010563.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Samka, v trestnej veci proti obžalovanému N. K. a spol., stíhaného pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods.4 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných C.W. J. a N. K. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/96/2016 zo dňa 13.01.2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.mája 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolania obžalovaných C. J., nar. XX.XX.XXXX a N. K., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4T/96/2016 zo dňa 13.01.2017 boli obžalovaní C. J. a N. K. uznaní za vinných a to obžalovaný N. K. zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. (v bode 1/ napadnutého rozsudku) a zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. (v bode 2/ napadnutého rozsudku) a obžalovaný C.W. J. zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. (bod 1/ napadnutého rozsudku), ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

1.

Obžalovaný N. K. s obžalovaným C. J. po predchádzajúcej spoločnej dohode dňa 20.03.2016 v čase o 07.40 hod. v D. na K. ulici č. XX, na parkovisku pred obytným domom vykonali krádež vlámaním do tam zaparkovaného osobného motorového vozidla zn. Hyundai i20, bielej farby, EČ: D. XXX H., VIN: R. a to tak, že obvinený N. K. za pomoci skrutkovača zapáčil v oblasti kraja skla a rámu na spolujazdcových predných dverách, následkom čoho sklo prasklo a rozbilo sa, následne sa naklonil cez rozbité okno do vnútra vozidla, odkiaľ odcudzil: 1 ks kameru s držiakom z vnútornej strany čelného skla zn. Q. M. XXX s kartou SD karta zn. Kinsington XX GB, servisnú knižku od predmetného vozidla, lampáš čiernej farby, 1 ks okuliare s dioptrickými sklami s puzdrom, 1 ks autonabíjačku zn. Celly, 1 ks napájací kábel ku kamere, 1 ks auxový kábel, lieky, 2 ks nožničky na nechty, 2 ks privesky na kľúče - Eifelova veža, čím krádežou spôsobili poškodenému O. U., nar. XX.XX.XXXX a poškodenej spoločnosti T., s. r. o., so sídlom v D. na ul. S.. H. XX škodu, stanovenú odborným vyjadrením vo výške XXX,- euro a poškodením vozidla - rozbitím skla, poškodením laku, tapacíru rozbitých dverí a poškodením ostatných častí dverí bola poškodenej spol. Č.I. Q., a. s. so sídlom v D. na N. ul. Č. XX, a poisťovateľovi predmetného vozidla spol. Z., a. s., so sídlom D., Q. P. X/A spôsobená škoda v celkovej výške, stanovenej znaleckým posudkom na sumu XXX,- euro.

Zároveň bolo zistené že obvinený C. J. sa tohto konania dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 0T/224/2015 zo dňa 07.09.2015, právoplatný toho istého dňa, odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona.

2.

Obv. N. K. dňa 17.09.2015 v čase od 02.50 hod. do 03.10 hod. v D. na Z. ul. č. XX neznámym predmetom a spôsobom rozbil spolujazdcove okno na motorovom vozidle zn. Renault Kango, TEČ: D.-XXXVV, bielej farby, následne vnikol do uvedeného vozidla, z ktorého odcudzil: 1 ks kufrík s vŕtačkou zn. Bosch Z. X-XXDFR, 1 ks kufrík s Z. XXX, 1 ks krimplovacie kliešte A. H. XXXM, 1 ks krimplovacie kliešte N. H., 1 ks satelitný merací prístroj zn. S 30 zn. Deviser, 1 ks merací prístroj na káblovú televíziu Deviser QAM Analyzer, čím poškodenej spol. I. T., a. s., so sídlom v D. na ul. D. XX spôsobil škodu krádežou, stanovenú odborným vyjadrením na sumu X.XXX,- euro a poškodenej spoločnosti O. Slovakia, s. r. o., so sídlom v D. na Z. B.. Č.. XX/A bola spôsobená škoda poškodením vozidla vo výške XXX,XX,- euro.

Za to bol obžalovanému N. K. podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), m), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d), § 74 ods. 1 Tr. zák. bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/51/2016 zo dňa 12.07.2016, právoplatného dňom 06.09.2016 ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému C. J. bol podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd zaviazal obžalovaných C. J. a N. K., aby spoločne a nerozdielne nahradili škodu poškodenej spoločnosti Z. a. s., so sídlom D., Q. P. Č.. X/A, IČO: XX XXX XXX v sume XXX,XX euro. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodených T. s.r.o., I. T. a.s., O. I. s.r.o. a O. U. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný N. K. ako aj obžalovaný C. J..

Obžalovaný N. K. podané odvolanie odôvodnil osobitným písomným podaním prostredníctvom svojho obhajcu. V odvolaní namieta nedostatočné zistenie poľahčujúcich okolností, nakoľko sa k spáchaniu skutku uvedeného v bode 1/ priznal, nebránil vydaniu vecí, prisľúbil nahradiť spôsobenú škodu a prisľúbil, že sa v budúcnosti nebude dopúšťať trestnej činnosti. Poukazuje tiež na to, že od posledného jeho odsúdenia uplynulo už 13 rokov, pričom skutok v bode 1/ spáchal z nerozvážnosti. Spáchanie skutku vopred neplánoval a ani sa naň vopred nepripravoval. Nástroj, ktorým bolo rozbité bočné sklo, mal celú dobu aj tesne pred spáchaním skutku vo svojej držbe výlučne obžalovaný C. J.. Predložil súdu doklad, z ktorého vyplýva, že konkrétny zamestnávateľ akceptuje jeho prijatie do pracovného pomeru, pričom poukazuje aj na to, že má vážne chorú matku, ktorá je odkázaná na jeho pomoc a tiež sa stará o svoju družku. Dĺžka uloženého trestu je neprimerane dlhá a negatívne ovplyvní vzájomné vzťahy v jeho partnerskom spolužití. Trest, ktorý mu bol uložený považuje za neprimerane prísny. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 2/, tak tohto skutku sa nedopustil a okolnosti jeho prítomnosti na danom mieste riadne vysvetlil. Bol síce na mieste krádeže, ale na tejto sa nepodieľal. Navrhol, aby bol oslobodený spod obžaloby vo vzťahu k tomuto skutku. Taktiež nesúhlasí s právnou kvalifikáciou skutku, keď prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol prekvalifikovaný na zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. Nesúhlasí, aby jeho konanie bolo posudzované ako závažnejší spôsob konania. Navrhol, aby ho odvolací súd oslobodil spod obžaloby ohľadne skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby s tým, aby odvolací súd pri skutku uvedenom v bode 1/ obžaloby zmenil právnú kvalifikáciu na prečin podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a uložil obžalovanému nižší trest.

Obžalovaný C. J. odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu tak, že v prípravnom konaní sa k spáchaniu skutku priznal pod tlakom zo strany orgánov činných v trestnom konaní vedúcim k zhoršeniu jeho duševného stavu. Neskôr však spáchanie skutku poprel. Je usvedčovaný len výpoveďou spoluobžalovaného K., ktorý tak vypovedal z dôvodu nevraživosti voči jeho osobe. Obžalovaný K. ho navádzal na oveľa závažnejšiu trestnú činnosť než je tá, za ktorú bol odsúdený súdom prvého stupňa. Je pravda, že ich policajti zadržali a našli u obžalovaného K. nejaké veci, avšak on s tým nemal nič a nevedel, že pochádzajú z trestnej činnosti. Navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby za použitia zásady in dubio pro reo.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného C. J. uviedol, že sa pridrižiava písomne podaného odvolania. Navrhol, aby krajský súd vo vzťahu k obžalovanému C. J. zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol spôsobom, že ho oslobodí spod obžaloby.

Obhajca obžalovaného N. K. uviedol, že jeho klient má vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 1/ napadnutého rozsudku výhrady k rozsahu spôsobenej škody, nakoľko v tomto prípade nedošlo k odcudzeniu autokamery a má výhrady aj voči právnej kvalifikácii, keďže tento skutok nebol spáchaný závažnejším spôsobom konania. Navrhol, aby krajský súd po úprave skutku a zmene právnej kvalifikácie uložil obžalovanému miernejší trest. Čo sa týka skutku uvedeného v bode 2/, jeho klient popiera spáchanie skutku a preto navrhuje, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla odvolania obidvoch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko prvostupňový rozsudok považuje za správny a zákonný vo všetkých jeho výrokoch.

Obžalovaný C. J. uviedol, že sa pripája k prednesu jeho obhajcu.

Obžalovaný N. K. uviedol, že čo sa týka skutku uvedeného v bode 1/ tak sa pridrižiava prednesu svojho obhajcu. Krádež vopred neplánoval a kameru neodcudzil. Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 2/ tak tento nespáchal, dokonca svedkyňa opisovala páchatela ako čiernovlasého muža, ktorý z miesta činu odchádzal, respektíve bol pri aute, keď pozerala z okna. Čo sa týka krvnej stopy, toto vysvetlil na okresnom súde. Chce poukázať aj na skutočnosť, že v priebehu trestného konania došlo k zmene právnej kvalifikácie, dokonca pri vzatí do väzby bola právna kvalifikácia podľa § 212 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že podané odvolania obžalovaných C. J. a N. K. nie sú dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd je názoru, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu s tým, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Pokiaľ ide o výrok o vine ohľadne obžalovaného N. K., tak ten na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že sa cíti byť vinným zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby. Okresný súd následne rozhodol tak, že prijal vyhlásenie obžalovaného N. K. s tým, že dokazovanie v rozsahu v akom priznal spáchanie tohto skutku sa nevykoná. Vzhľadom k obmedzenému revíznemu princípu uplatňovanému v odvolacom konaní, ako aj s poukazom na ustanovenie § 257 ods. 5 Tr. por. nebol výrok o vine zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovanému N. K. preskúmaný odvolacím súdom. Krajský súd teda vychádzal z toho, že obžalovaný N. K. sa v bode 1/ napadnutého rozsudku dopustil zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. Výrok o vine obžalovaného N. K. vo vzťahu k skutku uvedenému v bode 1/ napadnutého rozsudku, preto už nadobudol právoplatnosť v konaní pred okresným súdom.

Ak teda obžalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na nesprávnu právnu kvalifikáciu predmetného skutku s tým, že skutok by mal byť právne posúdený len ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ako aj na to, že neodcudzil kameru, tak ide o odvolacie námietky, ktoré sa týkajú výroku o vine zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby, ktorý už podľa § 257 ods. 5 Tr. por. nie je možné napadnúť odvolaním zo strany obžalovaného. Vyhlásenie o vine a jeho prijatie zo strany súdu (§ 257 Tr. por.) spôsobuje, že obžalovaný akceptoval nielen skutkové okolnosti uvedené v obžalobe, ale aj právnu kvalifikáciu skutku. Po prijatí vyhlásenia o vine už nie je možné zasahovať do skutkových okolností, ku ktorým sa vyhlásenie o vine vzťahuje (napríklad zužovať rozsah odcudzených vecí, tak ako to požaduje obžalovaný N. K.) a ani do právnej kvalifikácie, ktorá sa k priznanému skutku viaže. Vzhľadom k uvedenému nemôže krajský súd na podklade odvolania obžalovaného N. K. meniť, či

dopĺňať skutok uvedený v bode 1/ obžaloby, respektíve meniť jeho právnu kvalifikáciu (vo vzťahu k obžalovanému N. K.).

Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 2/ napadnutého rozsudku, tak odvolací súd pripomína, že obžalovaný N. K. priznal, že bol v čase spáchania skutku na mieste činu. Podľa jeho výpovede mal mať vypité, zápasil s inou osobou pri aute a rozbilo sa pritom sklo. Z vozidla však nič nezobral. K útoku uviedol, že spoza rohu k nemu pribehla iná osoba, ktorú nepoznal a táto ho nožom pichal do ruky. K rozbitiu okna na vozidle došlo pri zápase. Útočník ho natlačil na auto a vtedy sa rozbilo okno. Jeho krv sa zrejme dostala aj do vozidla pri vzájomnom zápase. Ruku si sám ošetril.

Výpoveď obžalovaného N. K. je v rozpore so svedeckou výpoveďou H. O., ktorá vypovedala, že v noci nespala, mala otvorené okno, pričom počula rinčanie skla. Pozrela sa von a videla, že odparkované vozidlo zn. Renault malo rozbité sklo z boku vozidla. Z okna kuchyne, kde mala lepšiu výhľad, videla muža, ktorý stál pri vozidle pri spolujazdcových dverách ako sa nakláňa cez rozbité okno vozidla, pričom bol v aute strčený asi do pol pásu. Následne sa z auta vystrčil a niečo z auta aj vytiahol a utekal preč. Asi po troch minútach sa tá istá osoba vrátila k vozidlu už aj s druhou osobou a obaja cez okno pozerali do motorového vozidla. Zobudila svojho muža, ktorý zatelefonoval na políciu. Po príchode policajtov na miesto činu videla, že na motorovom vozidle sa nachádza krv, ktorá bola aj na chodníku v smere na R. H., teda v smere, kam prvý muž odnášal odcudzené veci.

Spáchanie skutku uvedeného v bode 2/ napadnutého rozsudku potvrdil aj svedok - poškodený K. H., ktorý popísal veci, ktoré mu boli odcudzené z motorového vozidla potom, ako bolo na motorovom vozidle rozbité sklo na pravých predných dverách. Celková škoda na odcudzených veciach predstavovala sumu X.XXX,XX euro.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu zo dňa 17.09.2015 vyplýva, že vozidlo malo rozbité okno na strane spolujazdca s tým, že dvere na strane spolujazdca boli pootvorené. V priestore, kde bolo okno sa nachádzali črepiny od krvi. Krv sa nachádzala aj z vnútornej strany týchto dverí na opierke. Zo záverov znaleckého dokazovania KEÚ PZ v Bratislave vyplýva, že krv zistená a zaistená pri ohliadke miesta činu na vozidle, ako aj vo vozidle patrí obžalovanému N. K..

Krajský súd je názoru, že o vine obžalovaného N. K. zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ napadnutého rozsudku nie sú žiadne rozumné (dôvodné) pochybnosti, pričom výrok o vine logicky vyplýva z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. V tomto smere opätovne poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že z vonkajšej ako aj vnútornej strany dverí motorového vozidla, ktoré bolo predmetom útoku, sa nachádzala krv obžalovaného. Obžalovaný N. K. priznal, že sa na mieste činu nachádzal. Jeho obhajoba spočívajúca v tom, že k rozbitiu skla na vozidle a k prenosu jeho krvi na vozidlo došlo pri vzájomnom zápase s inou osobou (či osobami), nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Z výpovede svedkyne H. O. je zrejmé, že nevidela pri vozidle žiadnu bitku, nebol tam žiadny fyzický konflikt medzi dvomi osobami. Ihneď ako počula rinčanie skla sa pozrela z okna. Ak by bola obhajoba obžalovaného N. K. pravdivá, celkom určite by uvedená svedkyňa videla na mieste činu vzájomnú bitku obžalovaného s inou osobou, či inými osobami, respektíve, tak ako počula rozbitie skla, by nevyhnutne musela počuť hluk pochádzajúci z fyzického konfliktu dvoch osôb. Nič také svedkyňa nevidela a ani nepočula. Práve naopak, svedkyňa bezprostredne po rozbití skla videla jednu osobu ako stojí pri rozbitých dverách vozidla a nakláňa sa do vozidla. Podľa názoru odvolacieho súdu je logické, že krv obžalovaného sa na vnútornú stranu dverí vozidla dostala práve v čase, keď sa obžalovaný N. K. nakláňal cez rozbité okno do priestorov vozidla a odcudzoval veci, ktoré sa vo vozidle nachádzali. Následne bol skutok ohlásený na políciu, ktorá sa na miesto dostavila a vykonala ohliadku miesta činu. Z uvedeného vyplýva, že k odcudzeniu vecí, ktoré sa nachádzali vo vozidle došlo v bezprostrednej časovej nadväznosti na rozbitie skla na dverách vozidla a na konanie osoby, ktorá sa nakláňala do vozidla a vyberala z neho veci a nie neskôr, napríklad, že by po odchode obžalovaného z miesta činu prišla na miesto činu úplne iná osoba, ktorá by len využila náhodný fakt, že na dverách vozidla je rozbité sklo.

Krajský súd uzatvára, že o vine obžalovaného N. K. zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby nie sú žiadne relevantné pochybnosti. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu predmetného skutku, tak tá vychádza zo Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 78/2011 zo dňa 12.12.2011, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 116/2012.

Pokiaľ ide o obžalovaného C. J., ten bol uznaný vinným okresným súdom zo spáchania skutku uvedeného v bode 1 napadnutého rozsudku. Ani pri tomto výroku nemá odvolací súd žiadne rozumné (dôvodné) pochybnosti o vine obžalovaného C. J. zo spáchania tohto skutku.

V prvom rade poukazuje odvolací súd na výpoveď svedka K. W., ktorý vypovedal, že išiel z manželkou do kostola a asi 20 metrov od nich videl dvoch mužov, ktorí boli zahalení šálom a čiapkou. Videl ako vnikli do vozidla, ktoré malo rozbité sklo a vyberali z neho veci. Obaja boli pri sebe, pričom jeden z auta vyberal veci a druhý bol blízko za ním. Následne videl policajtov, ktorí mu potom volali, že zadržali oboch podozrivých, ktorých opoznal podľa postáv a oblečenia.

Zo svedeckej výpovede predmetného svedka, ktorý nemal žiadny objektívny dôvod vypovedať niečo iné, než to čo skutočne videl, vyplýva, že obidvaja obžalovaní, t. j. aj obžalovaný C. J. mal účasť na spáchaní trestného činu krádeže. Pokiaľ teda obžalovaný C. J. na hlavnom pojednávaní uvádzal, že sa skutku nezúčastnil, nemá toto jeho tvrdenie oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z výpovede uvedeného svedka je zrejmé, že bol pri spáchaní žalovaného trestného činu a spolupracoval s obžalovaným N. K.. Napokon bezprostredne po spáchaní skutku boli obžalovaní C. J. a N. K. zadržaní políciou a obžalovaný N. K. odovzdal polícii tašku s odcudzenými vecami.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na výpoveď obžalovaného N. K., ktorý tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní usvedčil obžalovaného C. J. zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že aj obžalovaný C. J. sa v prípravnom konaní pôvodne k spáchaniu skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku priznal. Pôvodne popísal spáchanie skutku obdobne ako ho videl svedok K. W. s tým, že vyslovene uviedol, že vedel, že K. ide kraďnúť a išiel s ním. Následne svoju priznávajúcu výpoveď odvolal, pričom uvádzal, že nevidel čo K. robí a až následne zistil, že K. vykradol auto. Táto zmenená obhajoba obžalovaného však nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko je v rozpore so svedeckou výpoveďou K. W., ako aj s výpoveďou spoluobžalovaného N. K.. Opätovne krajský súd pripomína, že svedka K. W. považuje za objektívneho svedka, ktorý nemal žiadny relevantný dôvod krivo usvedčovať zo spáchania skutku dve osoby, pokiaľ by bola páchatelom len jedna osoba. Výpoveď tohto svedka je pritom v zhode s výpoveďou obžalovaného N. K., ako aj s pôvodnou výpoveďou obžalovaného C. J.. Následnú zmenu vo výpovediach obžalovaného C. J. preto hodnotí odvolací súd ako jeho dodatočnú snahu zbaviť sa zodpovednosti za spáchanie tohto trestného činu.

Krajský súd uzatvára, že o vine obžalovaného C. J. zo spáchania skutku uvedeného v bode 1/ obžaloby nie sú žiadne relevantné pochybnosti. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu predmetného skutku, tak aj pri skutku uvedenom v bode 1/ napadnutého rozsudku bola vyvodená zo Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 78/2011 zo dňa 12.12.2011, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 116/2012. U obžalovaného C. J. bola správne použitá aj právna kvalifikácia podľa § 212 ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktorá vychádza z toho, že obžalovaný C. J. sa dopustil stíhanej trestnej činnosti napriek tomu, že bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za podobný skutok odsúdený.

Vzhľadom na okolnosti prípadu a osoby obžalovaných je nutné považovať za správny aj výrok o treste a to vo vzťahu k obidvom obžalovaným.

Pokiaľ ide o výrok o treste, ktorý bol ukladaný obžalovaným N. K. a C. J., tak okresný súd správne vychádzal pri ukladaní trestu pri obidvoch obžalovaných z trestnej sadzby uvedenej v kvalifikovanej skutkovej podstate žalovaného zločinu (§ 212 ods. 4 Tr. zák.), nakoľko ide o najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov, pričom správne u obžalovaného N. K. zistil jednu priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h) Tr. zák.). Poľahčujúca okolnosť nebola u obžalovaného N. K. zistená žiadna. Krajský súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou obžalovaného N. K., že správne mu mala byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., nakoľko sa priznal k spáchaniu skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku. V tomto smere odvolací súd pripomína, že predmetnú poľahčujúcu okolnosť možno priznať len v prípade, ak sa obžalovaný prizná k celej spáchanej trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vina a nestačí len čiastočné priznanie.

Okresný súd však pochybil, keď u obžalovaného N. K. zistil aj priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že už bol v minulosti súdne trestaný (§ 37 písm. m) Tr. zák.). Súd prvého stupňa opomenul, že predchádzajúce odsúdenia obžalovaného N. K. sú už zahladené, pričom v zmysle § 128 ods. 6 Tr. zák. nie je možné za odsúdeného považovať páchatela, ktorému už boli jeho odsúdenia zahladené. Išlo tu však len o formálne pochybenie, ktoré nemá žiadny vplyv na uložený druh a výmeru trestu obžalovanému N. K., nakoľko aj pri správnom ustálení priťažujúcich a poľahčujúcich okolností by u obžalovaného N. K. prevažovali priťažujúce okolnosti s dôsledkami predpokladanými v ustanovení § 38 ods. 4 Tr. zák.

U obžalovaného C. J. okresný súd správne, pri absencii poľahčujúcej okolnosti, zistil jednu priťažujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný C. J. bol už v minulosti súdne trestaný (§ 37 písm. m) Tr. zák.).

Vzhľadom k uvedenému súd prvého stupňa správne u obidvoch obžalovaných upravil trestnú sadzbu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. tak, že zvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (trestná sadzba uvedená v ustanovení § 212 ods. 4 Tr. zák. je v rozpätí tri roky až desať rokov s tým, že jedna tretina z rozdielu hornej a dolnej hranice je XX mesiacov, ktoré sa pripočítavajú k dolnej hranici trestnej sadzby). Po tejto úprave musel súd obžalovanému C. J. ukladať úhrnný trest v trestnej sadzbe v rozpätí 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov. Pokiaľ ide o obžalovaného N. K., tak ten sa dopustil dvoch zločinov a preto prichádzalo do úvahy navýšenie trestnej sadzby aj v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. Po tejto úprave musel súd obžalovanému N. K. ukladať súhrnný trest v trestnej sadzbe v rozpätí 5 rokov a 4 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace.

Vzhľadom k uvedenej zvýšenej trestnej sadzbe neprichádzalo do úvahy s poukazom na ustanovenia § 34 ods. 6, § 49 ods. 1, § 51 ods. 1 Tr. zák. uloženie iného druhu trestu než trestu odňatia slobody a to v jeho nepodmienečnej forme. Súd prvého stupňa nepochybil ani ohľadne výmery trestov, keď obžalovanému C. J. uložil trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace a obžalovanému N. K. vo výmere 6 rokov, nakoľko v osobách obžalovaných ide o osoby, ktoré sa opakovane dopúšťajú trestnej činnosti. Odvolací súd konštatuje, že páchanie trestnej činnosti je spôsobom života obžalovaných, ktorí už boli viackrát súdne trestaní a ktorých nedokázal napraviť ani výkon trestov nespojených s odňatím slobody a ani výkon kratších nepodmienečných trestov odňatia slobody. S poukazom na uvedené skutočnosti bolo nevyhnutné obidvom obžalovaným uložiť dlhšiu dobu trvajúci nepodmienečný trest odňatia slobody.

Obžalovanému N. K. bol ukladaný súhrnný trest a to vo vzťahu k odsúdeniu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 3T/51/2016 zo dňa 12.07.2016, právoplatného dňa 06.09.2016, pretože stíhanej trestnej činnosti sa dopustil ešte predtým, ako mu bol doručený trestný rozkaz v citovanej trestnej veci. Išlo preto o súbeh trestnej činnosti, za ktorú je nutné ukladať súhrnný trest. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súhrnný trest nastupuje na miesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak obžalovanému ukladaný, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch tej istej osoby rozhodovalo v spoločnom konaní. Preto bol formálne nesprávny výrok okresného súdu v napadnutom rozsudku o uložení „úhrnného a súhrnného trestu“ obžalovanému N. K., pretože v takýchto prípadoch sa ukladá len trest súhrnný, ktorý pokrýva nielen skutočnosť, že sa trest ukladá vo vzťahu k inému už právoplatnému rozhodnutiu súdu, ale aj skutočnosť, že sa trest ukladá za spáchanie viacerých trestných činov. Nešlo však o také závažné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré by bolo apelačným dôvodom na zmenu výroku o treste.

Čo sa týka obžalovaného C. J., tak súd prvého stupňa opomenul pri výroku o treste uviesť, že ide o trest „úhrnný“ v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. Ani tu však nejde o také závažné pochybenie, ktoré by malo vplyv na inak správne uložený druh a výmeru trestu a ktoré by muselo byť viesť k zrušeniu, resp. zmene výroku o treste.

V súlade so stavom veci a zákonom je zaradenie obžalovaného N. K. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovaného C. J. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súd prvého stupňa pri tomto výroku správne vychádzal z ustanovení § 48 ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák.

Opodstatneným je aj výrok súdu prvého stupňa o uložení ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou obžalovanému N. K., ktorý vychádza zo znaleckého psychiatrického dokazovania, ktoré u obžalovaného N. K. potvrdilo užívanie návykových látok (heroínu). Uloženie ochranného liečenia

obžalovanému je opodstatneným aj z hľadiska jeho resocializácie, nakoľko vhodne dopĺňa trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného N. K., ktorý poukazoval na to, že má chorú matku a že uložený trest ovplyvní negatívne jeho partnerské spolužitie, tak krajský súd nevidí žiadny zákonný podklad, prečo by mal na tieto skutočnosti prihliadnuť, keď k nim neprihliadol ani sám obžalovaný, keď sa opakovane dopúšťal úmyselnej majetkovej trestnej činnosti.

V súlade s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní je aj výrok súdu prvého stupňa týkajúci sa nárokov poškodených na náhradu škody. Vo vzťahu k tomuto výroku pritom obžalovaní nevzniesli žiadne konkrétne odvolacie námietky. Pokiaľ však ide o výrok súdu prvého stupňa, ktorým podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal niektoré poškodené subjekty s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie, tak odvolací súd upozorňuje, že s účinnosťou od 01.07.2016 došlo k zmene ustanovenia § 288 Trestného poriadku v tom smere, že pojem „občianske súdne konanie“ bol nahradený pojmom „civilný proces“. Ak teda rozhoduje súd po 01.07.2016 (tak ako tomu bolo aj v posudzovanej trestnej veci) v zmysle ustanovenia § 288 Tr. por. musí jeho výrok znieť tak, že sa poškodený subjekt odkazuje s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.